

Джес остави огъня да изгори до жарава, позволи на мрака да го обгърне и се изправи.

Пристъпи към края на гората и погледна към водата долу. Езерото беше голямо и той видя залива и извивката на залесения бряг, видя и че водата там е като стъкло. По черното огледало се носеха безброй звезди, звезди, които почти не се поклащаха. Вдигна очи към лишеното от дълбочина небе, което ги държеше здраво, зърна сред тях сателит – плаваше бързо от изток на запад – и се зачуди на какво ли става свидетел машината по време на безшумното си пътуване.

Ако той самият можеше да се превърне в нощна птица, в тигров бухал с безшумни крила, щеше ли да отлети на север – над близкия град, над пътя отвъд него? Рандал, това беше името в картата, нали така? Щеше ли да поиска да го види? Вероятно не.

Откакто двамата разбраха, че мостът над реката е взривен и че няма път на юг, Джес всяка нощ сънуваше. Сън след сън, свързани с преходи като въжени мостове. Сънуваше къщата им, сега неговата къща, само че сред храсти градински чай в някаква пустиня далече на запад, без дори едно дърво за сянка, с разбита ограда и избягали коне. В съня имаха много, но той не можеше да си спомни точно колко бяха, нито дали е помолил съседа да се грижи за тях, докато него го няма. Защото него наистина го нямаше. Това беше най-силното усещане по време на съня: отсъствието му от всичко, което приличаше на дом. Той сънуваше завръщането си там, но то приличаше по-скоро на стар негатив на някога заснет образ, пристигане у дома, което бе и напускане; а нея все я нямаше. Той я търсеше с викове из къща, която вече му бе непозната, и отново, и отново, нощ подир нощ, заобикаляше сградата, за да отиде в задния двор, при стълбовете за прането, които го посрещаха като голи кръстове, и да намери там кладенец, и да се провикне в него, да се осмели да надникне, а от там да му отвърне само студеното ехо. Будеше се от съня и якето, което му служеше за възглавница, бе винаги подгизнало от пот. Лежеше, все още погълнат от собствената си история, чакаше нестройните звуци от далечната музика да затихнат и чак тогава си позволяваше да заплаче, но после, в мига, в който пак си кажеше, че може да заспи, мракът го придърпваше към себе си. От него той не можеше да изплува.

После сънуваше, че копае на някаква поляна с лопата, остави я настрана, за да бръкне с голи шепи в натрошената до прах почва в ямата, която май беше отводнителен канал, и когато се изправи, видя как една стара негова любов минава покрай къщата, облицована с бели дъски, и как отвърща на погледа му съблазнително, като красива гледка, която след миг ще се скрие. Но той не я познаваше. Би трябвало, но не я познаваше. Тя имаше големи тъмни очи, същите като на Джен, и той жадуваше за нещо познато, за красота, която да се търкулне в изранените му пръсти. Както сега, докато стоеше с гръб към дърветата, и въртеше молитвеното камъче, което тя му бе дала.

Молитвено камъче беше нейно определение. Голямо колкото репичка, то идваше от любимото им поточе и му бе дадено като нещо, което да му напомня да внимава: Любовта е внимание, бе му казала тя. Това е всичко, което научаваме на тази земя.

Джес го носеше в джоба си и сега, докато гледаше как плаващите звезди се блъскат една в друга като бледи семафори и вдишваше мириса на студените езерни наноси и на изстиналата жарава, останала от града, той стисна камъчето в шепата си и си пожела да може да ѝ изпрати някакъв сигнал – също както искрящите отражения във водата примигваха, обърнати към ширналите се там горе галактики: *Тук съм. И още пиша стихове, и още съм верен.*

Може пък това да е просто нечути музика, която времето и пространството са неспособни да потушат. Музика, която не спира да препуска като кон през вихъра на мрака. И с тази мисъл и с топлината на камъчето, което се търкаше в дланта му, той затананика, изпълнен с мъка и неудържима любов. Да бъде тук. Да диша. Да види. В този миг го обзе внезапна мисъл: *Надявам се това да е достатъчно.*

Бяха стигнали до езерото и градчето този следобед. Вървяха пеша и това беше първото населено място, което виждаха. Също като магазина във Фор Корнърс и фермата на три километра на север, и то беше изпепелено до основи. От къщите, повечето от тях дървени, като паметници бяха останали само камините, комините от камък и плочите от бетон, както и почернелите подпорни стени. Тъй като бяха близко до езерото, а нивото на подземните води – високо, малко от къщите имаха сутерени; сега те бяха ями, пълни с вода като изоставени каменоломни.

Само четири овъглени тела лежах, свити сред руините на целия град. Къде бяха останалите?

Двамата закрачиха нагоре и надолу по някогашните улици и завикаха, сякаш можеха да призват хората като елени, чули ловджийски рог. Нищо. Вятър. Резките завои на лястовиците, които кръжаха високо-високо, тихи и за миг – когато лъчите на слънцето пробиеха облаците – искрящо лилавозеленикави. Но слънце почти не бе останало: скрито в носещите се облаци, то след час щеше да изчезне зад хребета.

Стигнаха до западния край на някогашната главна улица и се спряха пред тъмната гора. От там можеха да огледат почти изравнените със земята останки, разпилени по водещия до езерото склон. Странно: всяко превозно средство, което бяха срещнали по пътя си, беше изгорял скелет, но кейовете на малкото пристанище изглеждаха непокътнати, лодките си стояха, вързани за тях. Няколко разпръснати платноходки се поклащаха там, където бяха хвърлили последната си котва. Движени от вечерния вятър, който носеше миризмата на езерна вода и въглен. Джес бе вдигнал бинокъла пред очите си. Ако има живи, ще са в някоя от онези лодки, нали? Свити в кабината, наблъскани долу в някоя каюта, претъпкана като ковчег. Там с консерви за не повече от два дни и цяло езеро вода за пиене, питащи се дали са извадили късмет или не, като са оцелели.

– Мамка му... – каза Стори.

Джес разтресе полареното си яке, сякаш му беше студено. Свали бинокъла.

– Като война е.

– Господи, Джес, то си е война. – Стори беше пребледнял. Държеше пушката в лявата си ръка, не на рамо, а телефона в дясната. – Не мога да се свържа с Лина. Няма обхват. Никакъв.

Джес знаеше това. Беше си казал, че от телефона ще може да разбере някакви новини, но такива нямаше. Шест дни имаше само нищо.

– Трябва да стигна до въщици – обади се отново Стори, говореше по-скоро на себе си.

Думите се бяха превърнали в един вид мантра.

– Да, да.

Но никой от двамата не знаеше как. На юг не можеше. Освен ако не тръгнеха по суша и през блатото. Можеше и дотам да се стигне.

– Утре ще се качим до Рандал. Нали? – попита Джес. – Да видим дали там няма да намерим кола под наем. После май да се пробваме право на запад към Квебек. После на юг.

Намираха се наред Северен Мейн. Тук имаше няколко градчета и нищо друго освен езера, гори, хребети, коларски пътища. До Квебек на запад имаше може би 120 километра пряк път и много повече, ако тръгнеха по чакъла. Ако поемеха направо към Ню Хампшър на югозапад, километрите бяха 240, но път направо до там нямаше. Океанският бряг беше също толкова далече.

Стори впи очи в стария си приятел.

– Да наемем кола – повтори той.

– Може само тук да е така.

И щом го изрече, осъзна колко глупаво звучи. *Само тук*. Цяло лято щатът се тресеше от манията за отделяне. Тя бе настроила по-гъсто населеното крайбрежие срещу вътрешността, островите срещу пристанищата, островите един срещу друг, Изтока срещу Портланд. Окръг срещу окръг, град срещу град. И старите жители на Мейн срещу хората „от далече“. В действителност, помисли си Джес, тази лудост бе разбудила старите разломи и бе распалила всички тлеещи негодувания. Законодателната власт бе поискала избори, бяха пламнали безредици, в Бат бяха започнали да се стрелят. Но никой не бе предположил, че може да се стигне до истински граждански раздор. Докато се подготвяха за пътуването си, бяха обсъдили рисковете и бяха решили, че случващото се в Мейн не е много по-различно от бунтовете в Айдахо и провалилия се референдум за отделяне в Тексас миналата година. Участниците в тези събития бяха малцинство, шумни и избухливи хора от периферията, не реална заплаха. А и щяха да пътуват през дълбоката пустош на север: щяха да виждат хора само когато спираха в някой затънтен магазин за храна и гориво. Джес имаше нужда от това. Над десет години вече двамата се срещаха, за да ловуват в горите на различни щати, и след най-големите си прекеждия Джес искаше да се върне с най-стария си приятел към нещо познато, изпитано, близко. Към миризмите, хребетите, потоците, които бе обиколил; към ритъма на лагера и лова, в който можеше да се изгуби; към традицията.

Ето защо този следобед, когато се изкачиха над изгореното градче, за да огледат руините, те не успяха да намерят обяснение за гледката. Стори потърка очи с обратната страна на ръката, с която държеше телефона. Бузата му беше мокра. Той пхна телефона в джоба на панталона си, вдигна пушката на рамо и огледа езерото.

– Трябва ни храна – рече накрая той.

Прав беше: на обяд бяха изяли последните си порции замразена и изсушена храна, предвидени за цялата седмица.

– На онези лодки там би трябвало да има някакви провизии.

– Би трябвало.

Джес вдигна бинокъла отново пред очите си, за да огледа далечния бряг на залива. Където преди със сигурност бе имало къщи, сега имаше празно пространство, пилони, кули, останали от други комини, като ярки надгробни камъни.

– Да пренощуваме тук, в гората, и да слезем долу утре, а? – попита той.

– Добре. Трябва да се пазим. Оттук нататък.

Стори свали пушката. В последно време предпочиташе да гледа през мерника ѝ. Да е по-готов да реагира, за всеки случай. Насочи я към ниските облаци. Май се задаваше дъжд. Насред лястовиците и под тях кръжаха в търсене на храна и три козодоя. Бяха по-големи, но не по-малко ловки, стрелкаха се и се спускаха, ивиците по крилата им проблясваха, а те писукаха тихо – накъсан ромон. Някой май се преструва, че всичко в света си е наред, помисли си Стори.

Мъжете се обърнаха и потънаха в гората.